Nr. 10. Warszawa, dnia 15 czerwca 1930 r. Rok XIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 12 zł. Cena egzemplarza 1 zł.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

---

z 3 czerwca Nr. 42 Rok 1930

Poz. 363. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 maja 1930 r o stosunku służbowym pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Poz. 364. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 maja 1930 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia tychże Ministrów z dnia 20 września 1929 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie masła.

Poz. 365. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 maja 1930 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Koniawa w powiecie wileńsko-trockim, województwie wileńskiem.

Poz. 366. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 maja 1930 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 marca 1925 r. w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie § 28 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 17 ustęp 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 231) skreśla się w zdaniu drugiem słowa: „jednakowym dla wszystkich pracowników“ wraz z poprzedzającym te słowa przecinkiem oraz w zdaniu pierwszem zastępuje się wyraz „powinny“ wyrazem „mogą“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 367. Oświadczenie Rządowe z dnia 9 maja 1930 r. w sprawie przystąpienia Jugosławji do konwencji dotyczącej procedury cywilnej, podpisanej w Hadze dnia 17 lipca 1905 r.

Poz. 368. Oświadczenie Rządowe z dnia 9 maja 1930 r. w sprawie przystąpienia Łotwy do konwencji dotyczącej procedury cywilnej, podpisanej w Hadze dnia 17 lipca 1905 r.

---

z 11 czerwca Nr. 43 Rok 1930

Poz. 369. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 maja 1930 r. w sprawie obniżenia kar za zwłokę przy egzekucjach należności Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Na podstawie art. 53 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342), zarządza się co następuje:

§ 1. Kary za zwłokę, pobierane od składek Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w trybie art. 53 p. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) obniża się z 2% miesięcznie do wysokości 1% miesięcznie.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci swą moc z dniem 1 maja 1931 r.

Poz. 370. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 1 maja 1930 r. w sprawie cła wywozowego od odpadków skór surowych.

Poz. 371. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 28 maja 1930 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 29 czerwca 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

Poz. 372. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 29 kwietnia 1930 r. o utworzeniu samoistnej gminy wiejskiej Urle w powiecie radzymińskim, województwie warszawskiem.

Poz. 373. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1930 r. o wymijaniu i wyprzedzaniu na drogach publicznych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) zarządza się co następuje:

§ 1. Wszyscy korzystający z dróg publicznych dla jazdy, wożenia i pędzenia lub prowadzenia zwierząt, jako to: kierowcy pojazdów mechanicznych, woźnice, cykliści, jeźdzcy i poganiacze zwierząt, obowiązani są trzymać się prawej strony drogi w kierunku jazdy i przy wymijaniu pojazdów lub zwierząt, jadących lub idących w przeciwnym kierunku, usunąć się z pojazdami lub zwierzętami jeszcze więcej na prawo.

Również powinni zboczyć więcej na prawo, gdy zostają wyprzedzani, natomiast, gdy wyprzedzają dążących w tym samym kierunku, powinni o tyle, ile potrzeba, zboczyć na lewo, po upewnieniu się, że mogą to uczynić bez zawadzenia o jaką przeszkodę i bez narażenia się na zderzenie z dążącemi drogą w przeciwnym kierunku, a po wyprzedzeniu skierować się z powrotem na prawą stronę drogi, jednak dopiero po upewnieniu się, że mogą to uczynić bez niebezpieczeństwa dla wyprzedzonych.

Pragnący wyprzedzić obowiązany jest dać sygnał, względnie ostrzec wołaniem o swem zbliżaniu się, a ostrzeżony powinien usunąć się na prawo i przepuścić wyprzedzającego po swej lewej stronie.

§ 2. Wyprzedzać można tylko wówczas, gdy droga jest odpowiednio szeroka, gdy przed wyprzedzanym znajduje się dostateczna przestrzeń wolna i gdy żaden pojazd lub zwierzę nie zbliża się z przeciwnej strony.

Zabrania się wyprzedzać, jeżeli droga nie jest widoczna na dostateczną odległość, jako też na mostach, skrętach, skrzyżowaniach i znacznych spadkach.

§ 3. Tam, gdzie obok twardej nawierzchni istnieje także miękki letni tor, uważa się, o ile chodzi o zastosowanie zawartych w §§ 1 i 2 przepisów o kierunku jazdy, wymijaniu i wyprzedzaniu, twardą nawierzchnię i miękki letni tor za dwie oddzielne drogi. Jeżeli jednak szerokość miękkiego letniego toru nie pozwala na wyminięcie lub wyprzedzenie, można o tyle, ile potrzeba, zboczyć na twardą nawierzchnię, lecz po upewnieniu się, że można to uczynić bez niebezpieczeństwa dla zdążających twardą nawierzchnią.

§ 4. Winni przekroczenia postanowień niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl przepisów rozdziału IV ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89,

poz. 656) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 151).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 czerwca 1922 r. o wymijaniu i wyprzedzaniu na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 407).

Rozporządzenie niniejsze nie narusza przepisów, zamieszczonych w dziale czwartym rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 27 stycznia 1928 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 396).

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 2 czerwca Nr. 126 Rok 1930

z 3 czerwca Nr. 127 Rok 1930

Pismo P. Prezydenta Rzeczypospolitej do P. Henryka Józewskiego, zwalniające Go ze stanowiska Ministra Spraw Wewnętrznych.

Pismo P. Prezydenta Rzeczypospolitej do P. Sławoja Felicjana Składkowskiego, mianujące Go Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Poz. 187. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 4 czerwca Nr. 128 Rok 1930

z 5 czerwca Nr. 129 Rok 1930

Poz. 188. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 maja 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa o warunkach uzyskania zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu, upoważniających do otrzymywania kwitów wywozowych przy wywozie lnu trzepanego i pakuł lnianych trzepanych.

z 6 czerwca Nr. 130 Rok 1930

Poz. 189. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 maja 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa o wykazie instytucyj, za pośrednictwem których będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na bezcłowy wywóz pierza i puchu oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń.

z 7 czerwca Nr. 131 Rok 1930

Poz. 190. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 maja 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa o wykazie instytucyj, za pośrednictwem których będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na bezcłowy wywóz szczeciny, włosia i sierści oraz o trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń.

Poz. 191. Postanowienie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 30 maja 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa „Belgijsko-Polska Spółka dla produkcji cellulozy i pokrewnych produktów, spółka z ograniczoną odpowiedzialnością".

z 10 czerwca Nr. 132 Rok 1930

Poz. 192. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą orderu „Odrodzenia Polski".

Poz. 193. Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 3 czerwca 1930 r. o kolejności obowiązkowego dostarczania samolotów na rzecz wojska w czasie pokoju przez właścicieli statków powietrznych prywatnych.

Poz. 194. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 czerwca 1930 r. w sprawie mianowania radcy do Izby Przemysłowo-Handlowej w Wilnie.

z 11 czerwca Nr. 133 Rok 1930

Poz. 195. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 22 maja 1930 r. o odraczaniu wpłaty należności celnych przez Dyrekcje Polskich Kolei Państwowych.

---

z 12 czerwca Nr. 134 Rok 1930

Poz. 196. Zarządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 26 kwietnia 1930 r. L. D. VII 94/2/30 w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie zmiany niektórych postanowień Przepisów o rachunkach bieżących.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zmienia częściowo Przepisy z dnia 29 lipca 1929 r. L. D. VII. 94/2/29

o rachunkach bieżących w Centralnej Kasie Państwowej i kasach skarbowych („Monitor Polski" Nr. 240 z 17 października 1929 r., poz. 550) w sposób następujący:

1) § 1 p. e otrzymuje brzmienie nastepujące: „związkom komunalnym, innym jednostkom prawa publicznego oraz instytucjom społecznym, tudzież zakładom im podległym".

2) § 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Otwarcie rachunku bieżącego nastepuje na pisemne żądanie uprawnionej instytucji (§ 1), skierowane do Centralnej Kasy Państwowej względnie kasy skarbowej.

Władze, urzędy i instytucje państwowe oraz organa wojskowe, nie posiadające prawa asygnowania w kasach skarbowych, przesyłają odnośne pisma za pośrednictwem właściwej władzy asygnującej, a zakłady, podległe związkom komunalnym, innym jednostkom prawa publicznego i instytucjom społecznym, za pośrednictwem tychże.

Instytucje społeczne mają do pism w sprawie otwarcia rachunków bieżących do ich własnej dyspozycji lub do dyspozycji podległych im zakładów dołączać zaświadczenie organów administracji ogólnej, stwierdzające fakt zalegalizowania tych instytucyj społecznych.

W piśmie, dotyczącem otwarcia rachunku bieżącego, ma być oznaczony typ rachunku (§ 4).

O otwarciu rachunku kasa zawiadamia właściwą instytucję, podając jej numer, jakim oznaczyła otwarty rachunek.

W wypadku braku uprawnienia do posiadania rachunku bieżącego, otwarcie jego może nastąpić jedynie za zgodą Ministerstwa Skarbu".

3) W § 3 dodaje się nowy ustep, jako czwarty, treści następującej:

„Posiadanie przez tę samą instytucję rachunków bieżących w dwóch lub kilku kasach skarbowych jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych wypadkach za zgodą Ministerstwa Skarbu.

W razie otwarcia rachunku bieżącego nietylko w kasie właściwej, lecz nadto w innej kasie skarbowej, władza administracyjna podaje tej innej kasie numery posiadanych blankietów zleceń wypłaty".

4) § 11 otrzymuje brzmienie następujące:

„Związki komunalne, inne jednostki prawa publicznego oraz instytucje społeczne, tudzież zakłady im podległe (§ 1, p. e) mogą przechowywać na rachunkach bieżących wszystkie swoje fundusze gotówkowe i rozporządzać niemi bez żadnych ograniczeń".

5) § 14 ustęp trzeci otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie zwinięcia rachunku bieżącego instytucja, która nim administrowała, unieważnia protokólarnie niezużyte blankiety zleceń wypłaty zapomocą przekreślenia na krzyż lub przedziurkowania i czyni o tem adnotację w księdze kontroli tych blankietów".

6) W § 15 skreśla się ustęp trzeci.

7) W § 17 skreśla się ustęp trzeci.

8) W § 26 zastępuje się dotychczasowy wzór Nr. 3 księgi rachunków bieżacych nowym wzorem według załączonego układu.

9) W § 29 ustępowi pierwszemu nadaje się brzmienie następujące:

„Władze i urzędy oraz organa wojskowe i zakłady państwowe (§ 1 p. a, b i d) prowadzą dla obrotów na rachunkach bieżących specjalną księgę (wz. Nr. 4), w której przychody zapisują na podstawie otrzymywanych od kas dowodów przychodowych, wydatki zaś na podstawie wystawianych zleceń wypłaty.".

Nadto dodaje się w tym paragrafie nowy ustęp, jako drugi, treści następującej:

„Księgę tę prowadzi się i zamyka w sposób, wskazany na wzorze tej księgi".

W paragrafie tym zastępuje się dotychczasowy wzór Nr. 4 księgi rachunków bieżących nowym wzorem według załączonego układu.

10) § 32 ustęp ostatni otrzymuje brzmienie następujące:

„Związki komunalne, inne jednostki prawa publicznego oraz instytucje społeczne, tudzież zakłady im podległe nie są obowiązane do składania powyższych sprawozdań".

11) W § 39 słowa „wspólne konta dla związków samorządowych jak również instytucyj o charakterze społecznym" zastępuje się słowami następującemi: „wspólne konta dla związków komunalnych, innych jednostek prawa publicznego oraz instytucyj społecznych, tudzież zakładów im podległych".

12) Powyższe postanowienia wchodzą w życie z dniem ogłoszenia, a nowe wzory ksiąg rachunków bieżących obowiązują od 1 kwietnia 1930 roku.

NAZWA KASY
(stempel)

Załącznik do L. D. VII. 94/2/30.

Wz. Nr. 3 do § 26 Przepisów o rachunkach bieżących.

KSIĘGA
rachunków bieżących

na rok 19..........

Rachunek bieżący typu.......................... Nr.........................

Urząd dysponujący ....
posiada zlecenia wypłaty serji ....
od N ....do Nr...............................

Pozycja bieżąca		Data	Pozycja dziennika przychodu lub rozchodu	Serja i Nr. zlecenia wypłaty	Kto wpłacił lub komu wypłacono	Przychód	Rozchód	Pozostałość	UWAGI
przychodu	rozchodu								

Załącznik do L.D.VII.94/2.

Wzór Nr. do § 29 Przepisów o rachunkach bieżących.

KSIĘGA
rachunków bieżących

otwartych w Centralnej Kasie Państwowej / Kasie Skarbowej w ....

na rok 19.........

Rachunek bieżący typu ....

Nazwa funduszu.......................................

Liczba porządkowa przychodu	Liczba porządkowa rozchodu	Data wpływu lub zlecenia wypłaty	Oznaczona przez kasę pozycja dziennika przychodu	Kto wpłacił lub komu wypłacono	Tytuł wpłaty lub wypłaty
1	2	3	4	5	6
	Kwiecień				Pozostałość z ubiegłego okresu budż.
					Niezrealizowane zlecenia wypłaty z ub. okresu budż.
					poz. 968 z 30/3
					„ 969 „
			37		„ 970 „
1		1/4	—		
	1	3/4	93		
2		7/4	205		
3		10/4			
	2	25/4			
	3	30/4			
	4				Niezrealizowane zlecenia wypłaty
	Maj				Pozostałość z poprzedniego m-ca
					Niezrealizowane zlecenia wypłaty z poprzedniego m-ca
					poz. 3 z 30/4
					„ 4 „
	5	4/5			
	6	6/5	2014		
4		7/5			
	7	30/5			
	8	31/5			Niezrealizowane zlecenia wypłaty
					Od początku roku do m-a sprawozdawczego
					Razem od początku roku do końca m-ca sprawozdawczego

(ciąg dalszy tabeli na str. 420)

(ciąg dalszy tabeli ze str. 419)

Nr......................, otwarty w ....

....

Serja i Nr. zlecenia wypłaty	Przychód	Rozchód	Pozostałość	Adnotacja o zrealizowaniu zleceń wypłaty		Niezrealizowane zlecenia wypłaty	Uwagi
				Data	Oznaczona przez kasę pozycja dziennika rozchodu		
7	8	9	10	11	12	13	14
			12.455 —				
A. 604		25		5/4	79		
A 605		407 -		„	93		
A. 606		268 —	11.755 —	„	132		
—	75 —	—	11.830 —	„	208		
A. 607		46 -	11.784 —	6/4	208		
—	185 —	—	11.969 —				
—	395 —	—	12.264 —				
A. 608	—	1.285 —	11.079 —	27/4	825		
A. 609		1.200 —				1.200 —	
A. 610	—	2.500 —	7.379 —			2 500 —	
	655 —	5.731 —	7 379 —			3.700 -	
		—3.700 —	=3.700 —				
	655 —	2.031 —	11 079 -				
			11.079 —				
A. 609		1.200 -		2/5	902		
A 610		2.500 -	7.379 —	3/5	1004		
A. 611		940 -	6.439 —	6/5	1207		
A. 612		1.005 —	5.434 -	8/5	1303		
	985 —		6.419 -				
A. 613		840 -	5.579 -			840 —	
A. 614		250	5 329 —			250 —	
	985 -	6.735 -	5.329 —			1.090 -	
		—1.090 —	=1 090 —				
	985 -	5.645 —	6.419 —				
	655	2.031 —					
	1.640 —	7.676 —	6.419 —				

Poz. 197. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 maja 1930 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Sokoliki w powiecie turczańskim, województwie stanisławowskiem, — na „Sokoliki Górskie".

z 13 czerwca Nr. 135 Rok 1930

Poz. 198. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zwołania Senatu na sesję nadzwyczajną.

Poz. 199. Zarządzenie Wojewody Krakowskiego z dnia 4 czerwca 1930 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego na obszarze uzdrowiska Zakopane.

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

z 15 kwietnia Nr. 8 Rok 1930

Okólnik Nr. 1533/I. U./30 w sprawie wykładni art. 207 kodeksu karnego z r. 1903.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy w składzie całej Izby karnej postanowieniem z dnia 22 lutego 1930 roku Nr. II. 2K. 41/30 wyjaśnił na zasadzie art. 41 u. s. p. na wniosek Ministra Sprawiedliwości, co następuje:

„Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1903 r. przekroczenia przepisów ustaw z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 63, poz. 372) i z dnia 25 lipca 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 67, poz. 402) stanowią przestępstwo z art. 207 powołanego kodeksu karnego, karane sądownie".

Nadmieniam, iż to wyjaśnienie Sądu Najwyższego nie przesądza stosunku art. 207 k. k. do art. 8 ustawy z 14 lipca 1920 roku o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 388). Naruszenia rozporządzeń Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza podlegają ukaraniu tylko według art. 8 wspomnianej ustawy (w drodze administracyjnej), gdyż przepis powyższy jako późniejszy uchyla zastosowanie w tym zakresie wszystkich przepisów wcześniejszych z przepisem tym niezgodnych. Należy przytem mieć na uwadze, iż moc obowiązująca rozporządzeń Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami może być ograniczona do niektórych tylko miejscowości (por. n. p. rozp. z 19 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 679). Ostatnio powołano urząd Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 95) na czas do 31 grudnia 1930 r.

Warszawa, dnia 14 kwietnia 1930 r.

Okólnik Nr. 1534/I. U./30 w sprawie kasacji od wyroków w sprawach karno-administracyjnych.

Do Panów Prokuratorów Apelacyjnych i Okręgowych.

Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów na posiedzeniu w dniu 15 marca 1930 r. postanowił, że w postępowaniu w sprawach karno-administracyjnych (art. 618 i następne k. p. k.) władza administracyjna nie może sama złożyć wywodu kasacji, lecz musi się w tym względzie zwrócić wyłącznie do prokuratora.

Podaję powyższe postanowienie do wiadomości Panów Prokuratorów i wyjaśniam, co następuje: postanowienie Sądu Najwyższego nie uniemożliwia przedstawienia przez władzę administracyjną właściwemu prokuratorowi projektu kasacji. Prokurator na wypadek uznania projektu za poprawny zużytkuje go odpowiednio przy wnoszeniu kasacji.

Warszawa, dnia 14 kwietnia 1930 r.

IV.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

ZARZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 6 czerwca 1930 r.

w sprawie skoncentrowania w Wydziale Osobowym Ministerstwa danych liczbowych o ruchu służbowym i o personelu wszystkich władz i urzędów, podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych (Nr. OP. 10817/2).

Zarządzenie z dnia 14 listopada 1927 r. w sprawie skoncentrowania w Wydziale Osobowym Ministerstwa danych liczbowych o ruchu służbowym i personelu wszystkich władz i urzędów, podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 3/4, poz. 1), uzupełnione zarządzeniem z dnia 31 lipca 1929 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 11, poz. 241) uzupełniam jak następuje:

1. W paragrafie 1-ym dodaje się nowy punkt: „XIII. Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu".

2. W paragrafie 2-im dodaje się nowy punkt: „h) Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu — odnośnie personelu tych Sądów".

3. W paragrafie 4 ustępie 2 po słowach: „Urząd dla Spraw Mniejszości w Katowicach" dodaje się: „Wojewódzkie Sądy Administracyjne w Poznaniu i Toruniu".

W tymże paragrafie ustępie 6 — (w wykazie tablic) dodaje się:

„Tablica X aa i Tablica X bb — Sędziowie, urzędnicy i funkcjonarjusze niżsi Wojewódzkich Sądów Administracyjnych".

4. W paragrafie 6-a (zarządzenie z dnia 31 lipca 1929 r. (w ustępie 3 po słowach: „Komisarjat Rządu w Warszawie“ dodaje się: „oraz Wojewódzkie Sądy Administracyjne w Poznaniu i Toruniu“.

5. W paragrafie 9 — w tabeli terminów, w rubryce: „urząd sporządzający wykazy“ — pod punktem 5 dodaje się: „oraz Wojewódzkie Sądy Administracyjne“

(—) Sławoj Składkowski
Minister Spraw Wewnętrznych

Otrzymują:

do wykonania do wiadomości:
1. Dyrektorzy Departamentów Ministerstwa,
2. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego,
3. Wojewodowie,
4. Komisarz Rządu w Warszawie,
5. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu,
6. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Toruniu,
7. Naczelnik Wydz. OP. M. S. Wewn.,
8. Naczelnik Wydz. OL.—do wiadomości i ogłoszenia w Dzienniku Urzęd. M. S. Wewn.,
9. Naczelnik Wydziału OJ. — do wiadomości.

V.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

174.

Okólnik Nr. 81

z dnia 28 maja 1930 r.

(AA. 26/4) w sprawie egzekwowania w trybie administracyjnym należności Państwowego Banku Rolnego.

Do

P. P. Wojewodów (oprócz Śląskiego) oraz Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na prośbę Ministerstwa Reform Rolnych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż od dnia wejścia w życie przepisów Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III. 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, p. 342) wszelkie należności Państwowego Banku Rolnego, powstałe zarówno z tytułu własnych wierzytelności, jak i z tytułu kredytu z funduszów, powierzonych do likwidacji lub administracji Bankowi, posiadają przywilej egzekucji administracyjnej wspomniany w artykule 24 p. b) r. o p. p. w adm., a wypływający z istoty postanowienia art. 1 p. 17 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III. 1928 r. (Dz U. R. P. Nr. 38, p. 356).

Wobec powyższego tak powołane władze administracji ogólnej, jako też władze gminne obowiązane są ilekroć Państwowy Bank Rolny zwróci się do nich jako władz egzekucyjnych (art. 8 i 9 cyt. rozp.) z wnioskiem o wdrożenie postępowania przymusowego w trybie administr., czynić zadość tym wnioskom, o ile one odpowiadają następującym warunkom:

a) do wniosku dołączono tytuł *wykonawczy*, wymieniony w art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o postępowaniu przymusowem w administracji, zaopatrzony w przewidziane w tym artykule stwierdzenie Państwowego Banku Rolnego, że świadczenie prawnie dojrzało do egzekucji;

b) wniosek pokrywa się z treścią tytułu wykonawczego;

c) tytuł wykonawczy zawiera powołanie się na podstawę prawną, wymienia osobę zobowiązanego do świadczenia, wysokość i termin płatności zaległego świadczenia, datę, podpis P. B. R.

Nadmienia się, że egzekwowanie wspomnianych należności nie obciąży zbytnio P. P. Starostów, gdyż większość tych należności wynosi drobne kwoty, które będą na żądanie Państwowego Banku Rolnego bezpośrednio ściągane przez gminy oczywiście w granicach oznaczonych rozporządzeniami P. P. Wojewodów, wydanemi na zasadzie art. 9.

Co się tyczy natomiast obciążenia gmin, należy zauważyć, że powyższe egzekucje przysporzą im wprawdzie nieco czynności, jednak za te czynności gminy mieć będą prawo do odszkodowania, o którem mowa w art. 54 cyt. rozporządzenia.

Zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) w myśl powyższego zarządzenia stosownie pouczyć podległe sobie władze egzekucyjne.

175.

Okólnik Nr. 82.

z dnia 30 maja 1930 r.

(Wojsk. 8/14) o poszukiwaniu osób uchylających się od obowiązku wojskowego.

Doświadczenie paru lat w sprawie ścigania osób uchylających się od służby wojskowej wskazuje, że system przepisany dla tej akcji pismem okólnem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 9.II 1926 r. Nr. AA. 360/26 jest niewłaściwy i pozytywnego rezultatu nie daje.

W szczególności okazało się niewykonalnem pierwotne założenie tej akcji, która w końcowej fazie przewidywała ogłaszanie zebranych centralnie nazwisk osób nieodnalezionych przy indywidualnem poszukiwaniu.

Wskutek tego należy zaniechać nadsyłania Ministerstwu Spraw Wewnętrznych półrocznych wykazów osób uchylających się od obowiązku wojskowego z tem, że akcja poszukiwania przez władze administracji ogólnej będzie ukończoną w wojewódzkiej władzy admin. ogólnej, a prowadzoną przy zastosowaniu następujących zasad:

Akcja ścigania, uchylających się od powszechnego obowiązku wojskowego, powinni być objęci:

a) poborowi, którzy, zamieszkując na terenie danego powiatu, uchylili się od stawiennictwa przed komisją poborową,

b) poborowi zakwalifikowani do kat „A", którzy w terminie określonym we wręczonych im kartach powołania nie zgłosili się do szeregów bez usprawiedliwionych przyczyn,

c) osoby, uchylające się od zebrań kontrolnych i

d) rezerwiści, uchylający się od ćwiczeń wojskowych,

W celu ustalenia miejsca zamieszkania czy też i pobytu uchylających się oraz ewent. przymusowego doprowadzenia ich do właściwych władz dla spełnienia danego obowiązku wojskowego, powiatowe władze administracji ogólnej wdrażają za pośrednictwem swych organów lub organów pol. państw. indywidualne poszukiwania.

W razie nieodnalezienia poszukiwanych na terenie danego powiatu w ciągu 6 miesięcy, pow. władza admin. og. sporządza imienny wykaz poszukiwanych ze wskazaniem nazwiska i imienia poszukiwanego, imion jego rodziców, daty i miejsca urodzenia lub miejsca ostatniego zamieszkiwania oraz z wymienieniem wykroczenia lub winy i określeniem, co należy przedsięwziąć w razie odszukania danej osoby.

Wykaz ten zostaje przesłany wojewódzkiej władzy admin. og., która zarządzi ogłoszenie nazwisk w dzienniku wojewódzkim i poszukiwanie na terenie całego Województwa. Poszukiwanie za pośrednictwem wojewódzkiej władzy admin. og. może trwać przez jeden rok.

Jeżeli po tym terminie poszukiwania uchylających się nie dadzą konkretnych wyników, powiatowa władza admin. og. postąpi jak następuje:

1) W stosunku do *uchylających się od poboru* — odnosi się do władz sądowych o pociągnięcie nieodszukanych do odpowiedzialności karnej w myśl art. 99—100 ustawy o powszechnym obow. wojsk. O przekazaniu sądom spraw uchylających się od poboru należy uskutecznić odpowiedni wpis w liście poborowej oraz zawiadomić właściwą P. K. U., celem uskutecznienia odpowiednich wpisów o tem w głównych księgach ewidencyjnych.

2) W stosunku do *uchylających się od wcielenia do szeregów, od ćwiczeń* rezerwy i od zebrań kontrolnych — zawiadomi o negatywnym wyniku poszukiwań właściwego pow. komendanta uzupełnień, który na tej zasadzie sporządza odpowiednie doniesienie karne do właściwego prokuratora.

W wyniku doniesienia władzy admin. ogólnej lub P. K. U., władze sądowe powszechne czy też wojskowe zarządzą poszukiwania według obowiązujących je przepisów ustawowych.

Wdrożenie lub prowadzenie administracyjnych poszukiwań nie wyklucza natychmiastowego skierowania doniesienia karnego w tych wypadkach, w których istnieją dostateczne poszlaki dopuszczenia się przestępstwa, stanowiącego naruszenie przepisów ustawy o powszechnym obow. wojsk.

Przy umieszczaniu nazwisk poszukiwanych w dzienniku wojewódzkim należy baczyć, aby w spisie tym nie były umieszczane nazwiska, osób, które opuściły miejsce zamieszkiwania podczas wojny światowej z rodzinami, jako wówczas jeszcze nieletni, wyjeżdżając zagranicę.

Wobec tego, że podczas wojny światowej zdarzały się wypadki niesporządzenia aktów zgonu osób zmarłych lub zniszczenia na skutek działań wojennych czy też wywiezienia do Rosji takich aktów, należy uważać, aby nazwiska osób należących do tej kategorji nie znalazły się w spisach poszukiwanych w dzienniku wojewódzkim.

Po stwierdzeniu wymienionych wyżej faktów przez władze administracji ogólnej w drodze indywidualnego dochodzenia opartego na urzędowych zaświadczeniach urzędów gminnych (magistratów) lub zeznaniach zaprzysiężonych świadków należy co do tych osób ograniczyć się do uczynienia odpowiedniej adnotacji w rubryce 14 (dawniej 15) (uwagi) listy poborowej i zakomunikowania o tem pow. kom. uzup. celem uczynienia analogicznej adnotacji w głównej księdze ewid.

Na przyszłość należy unikać wpisywania do list poborowych nazwisk osób zmarłych w czasie wojny światowej, co do których akty zgonu nie zostały sporządzone, lub zostały zniszczone, czy też wywiezione — jeśli fakt zgonu potwierdzony zostanie przez urząd gminny lub przez zaprzysiężonych świadków. Nie należy również umieszczać w tych listach poborowych, którzy opuścili granice Państwa Polskiego przed, czy też w czasie wojny światowej, jeśli fakt stałego przebywania ich poza granicami Państwa Polskiego zostanie należycie stwierdzony przez władze administracji ogólnej w drodze indywidualnego dochodzenia. W tym celu urzędy gminne (magistraty), w których posiadaniu znajdują się rejestry ośmnastoletnich, winny wykorzystać 2-let-

ni okres od chwili założenia rejestru dla danego rocznika do czasu przesłania władzom administracji ogólnej spisów poborowych tego rocznika na należyte ustalenie powyższych danych co do każdego poborowego. Przedstawiając (we właściwym czasie) spisy poborowych, urząd gminny (magistrat) winien jednocześnie załączyć zgromadzony materjał co do osób zmarłych lub też nieobecnych od szeregu lat, aby na podstawie tegoż powiatowa władza administracji ogólnej mogła ostatecznie zdecydować, czy takiego poborowego należy wnieść do listy poborowych, czy też nie.

Pozatem należy dołożyć wszelkich starań, ażeby zmniejszyć wypadki ujęcia poborowych w kilku miejscowościach do list poborowych przez należyte ustalenie i uregulowanie tego faktu w drodze korespondencji urzędowej z zainteresowanemi urzędami.

Powiatowe władze administracji ogólnej, organa policji państwowej, gminy (magistraty), urzędy meldunkowe, zwrócą uwagę na to, aby każdorazowo przy sposobności prowadzenia dochodzeń i styczności z ludnością przekonywały się, czy mężczyźni (zwłaszcza przybysze) posiadają należyte dokumenty, regulujące stosunek ich do służby wojskowej. Wyniki akcji poszukiwania uchylających się od obowiązku wojskowego oraz poszczególne etapy tej akcji (ogłaszanie nazwisk w dzienniku urzędowym województwa, przekazanie sprawy do sądu i t. p.) powiatowe władze administracji ogólnej będą podawały do wiadomości P. K. U.

Akcja ścigania uchylających się od obowiązku wojskowego rozszerzy się i znajdzie podstawę realną po wydaniu przepisów wykonawczych do rozporządzenia Prezydenta o ewidencji i kontroli ruchu ludności, które znajdują się obecnie w końcowej fazie opracowania.

Otrzymują:

P. P. Wojewodowie,
P. Komisarz Rządu m. st. Warszawy,
P. P. Starostowie,
Komenda Główna Pol. Państwowej,
Min. Spr. Wojsk Biuro Uzup. — do wiadomości,
Ministerstwo Sprawiedliwości — do wiadomości na pismo z dn. 29.VII 29 r. Nr. II. A. 5989/29.

176.

Okólnik Nr. 83

z dnia 26 maja 1930 r.

(AP. 2600/1) w sprawie paszportów nansenowskich.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Jak wynika z otrzymywanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych skarg — okólnik Ministerstwa Nr. 254 z dn. 6 listopada 1929 r. został zrozumiany przez niektóre władze w ten sposób, że zawiera on nakaz zaopatrzenia wszystkich cudzoziemców o nieustalonej przynależności państwowej w t. zw. paszporty nansenowskie i władze te wzywają takich cudzoziemców i nakazują im wymianę posiadanych przez nich dokumentów na paszporty nansenowskie.

Ministerstwo poleca zaniechać niezwłocznie tego postępowania, gdyż wspomniany okólnik miał przedewszystkiem na celu umożliwienie zaopatrzenia w odpowiednie dokumenty tych cudzoziemców, którzy sami o to proszą, względnie takich, którzy (chociaż przebywają w Państwie za wiedzą i zgodą władz) z jakichkolwiek bądź względów nie posiadają wogóle dowodu osobistego. Natomiast paszport nansenowski nie może być uważany za tymczasowy dowód osobisty w rozumieniu art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 83, poz. 465) i okólnik Nr. 254 bynajmniej nie uznaje go za taki, brak jest więc podstawy do przymusowego zaopatrywania w nie cudzoziemców bez ustalonej przynależności (nie wyjeżdżających z kraju).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyda niebawem wzór dowodu osobistego krajowego dla cudzoziemców tej kategorji i wzór ten w najbliższym czasie zostanie Panu Wojewodzie (P. Komisarzowi Rządu) przesłany wraz z odpowiednią instrukcją.

177.

Okolnik Nr. 84

z dnia 27 maja 1930 r.

(Wojsk. 31/4) w sprawie poborowych pozbawionych obywatelstwa polskiego.

Na skutek wątpliwości, jakie się nasunęły niektórym władzom administracji ogólnej co do aktualności ewidencji wojskowej osób pozbawionych obywatelstwa polskiego za uchylanie się od służby wojskowej — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

1) Fakt pozbawienia (utraty) poborowego obywatelstwa polskiego *na podstawie Rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 11 sierpnia 1920 roku* w przedmiocie utraty obywatelstwa Państwa Polskiego wskutek niespełnienia obowiązku służby wojskowej—Dz U. R. P. Nr. 81, poz. 540 nie zwalnia go od powszechnego obowiązku wojskowego, a tem samem nie uwalnia go od odpowiedzialności karno-sądowej za przestępstwo zbiegostwa, popełnionego w czasie, gdy był on obywatelem Państwa Polskiego.

2) Skreślenie zatem z ewidencji wojskowej, a w szczególności z list poborowych nastąpić może tylko w wypadku zwolnienia od

powszechnego obowiązku wojskowego na skutek uzyskania obcego obywatelstwa *zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 20.I.1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego* — Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44, t. j. w razie nabycia obcego obywatelstwa wzgl. przyjęcia urzędu publicznego lub wstąpienia do służby wojskowej w państwie obcem.

3) Wszelkie zarządzone poszukiwania poborowych wymienionych w p-kcie 1 nie mogą być przerwane lub odwołane do chwili dobrowolnego zgłoszenia się, ujęcia czy też zejścia poszukiwanego.

Analogiczne wyjaśnienie wydało Ministerstwo Spraw Wojskowych władzom wojskowym.

Otrzymują:

P. P. Wojewodowie,
P. Komisarz Rządu m. Warszawy,
P. P. Starostowie.

178.

Okólnik Nr. 85

z dnia 3 czerwca 1930 r.

(Z. F. 1902/30) w sprawie manca przy przeróbce środków odurzających.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przy wykonywaniu kontroli rozchodu środków odurzających w aptekach i fabrykach p. p. Inspektorowie Farmaceutyczni napotykają trudności w ustaleniu, jakie manco tych środków należy uważać za usprawiedliwione.

Wobec powyższego niżej podaje się przeciętne normy, jakich manco to nie powinno przekraczać przy najczęściej używanych przetworach:

1) Przy rozważaniu na dawki lekarskie manco może wynosić od 2 do 3%, zależnie od tego, czy dawki były większe lub mniejsze.

2) Przy wyrobie ampułek z 1 litra płynu otrzymuje się: 700 ampułek teoretycznie po 1 ccm., jeżeli ampułka zawiera faktycznie 1,2 ccm., 160 ampułek teoretycznie po 5 ccm., jeżeli ampułka faktycznie zawiera 5,5 ccm., i 85 ampułek teoretycznie po 10 ccm., jeżeli ampułka faktycznie zawiera 10,5 ccm.

Liczba ampułek, których faktyczna zawartość jest więcej zbliżona do oznaczonej na etykiecie teoretycznej zawartości, powinna być odpowiednio większa.

3) Z 1 kilograma makowca otrzymuje się: 900 gramów nalewki zwyczajnej, bądź szafranowej oraz od 360 do 380 gramów wyciągu.

179

Okólnik Nr. 86

z dnia 3 czerwca 1930 r.

(AP. 171/5) w sprawie próśb o darowanie kar administracyjnych i odnośnych wniosków.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w okólniku z dnia 13.I. r. b. Nr. 3 w sprawie próśb o darowanie kar administracyjnych zwróciło uwagę P. P. Wojewodom i P. Komisarzowi Rządu na konieczność poddawania każdej wpływającej prośby szczegółowemu zbadaniu celem ustalenia, czy w konkretnej sprawie zachodzą rzeczywiście takie ważne i wyjątkowe okoliczności, któreby przemawiały za uwzględnieniem danej prośby.

Na podstawie przedkładanych akt spraw karnych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdziło, że wspomniany wymóg nie jest przestrzegany, wskutek czego ilość spraw kierowanych przez P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) do załatwiania w omawianym trybie wciąż wzrasta, a nieznacznej tylko ich części może być nadany dalszy bieg. W szczególności znaczna ilość wniosków na przychylne traktowanie prośby motywowana jest okolicznościami, które powinny były być znane i brane pod uwagę już przy wymierzaniu kary.

Celem zapobieżenia temu niepożądanemu zjawisku oraz ze względu na to, że „prawo łaski" może mieć zastosowanie jedynie w ważnych i wyjątkowych wypadkach, zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) wydać odnośnym władzom ponownie odpowiednie zarządzenia, a zwłaszcza aby władze te już przy rozpatrywaniu sprawy karno-admin. i ustalaniu wysokości i rodzaju kary przedewszystkiem brały pod uwagę między innemi okolicznościami, stosunki majątkowe i zarobkowe obwinionych, jak również względy celowości (art. 17 ust. 2 rozp. o post. karno-administracyjnem).

Gdy przepis ten należycie będzie stosowany przez władze powołane do orzecznictwa, zmniejszy się znacznie ilość uzasadnionych próśb spowodowanych zbyt wygórowaną karą, jak również ilość odnośnych wniosków.

Pozatem przy badaniu próśb o darowanie kary władze winny zwracać uwagę, czy skazany nie wniósł prośby jedynie w celu odroczenia wykonania kary, interes bowiem obwinionego został dostatecznie zabezpieczony przepisami rozporządzenia o post. karno-administracyjnem przez możność wykorzystania przezeń przewidzianych w tem rozporządzeniu środków praw-

nych (art. 46 rozp., art. 618 k. p. k.), jak również przez możność cofnięcia swego orzeczenia przez władzę administracyjną w myśl art. 619 § 2 k. p. k. Jak widać z większej części próśb o łaskę, petenci bez żadnych uzasadnionych powodów nie wykorzystują przysługujących im środków prawnych.

Należy więc przyzwyczaić ludność do korzystania z normalnych środków prawnych i przy każdej okazji pouczać, że sprawom o darowanie kary w drodze łaski będzie nadawany dalszy bieg **tylko** w ważnych i wyjątkowych wypadkach.

180.

Okólnik Nr. 87

z dnia 4 czerwca 1930 r.

(SS. 113/29) w sprawie uzupełnienia statutu o zaopatrzeniu emerytalnem pracowników komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów: w Białymstoku, Brześciu n/B., Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku, Nowogródku, Wilnie, Warszawie.

Na podstawie dotychczasowego doświadczenia przy stosowaniu wzorowego statutu emerytalnego i zgłoszonych w związku z tem na podstawie przedostatniego ustępu okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 148 (SS. 2823/9) z dnia 18 lipca 1929 r. uwag Panów Wojewodów w powyższej sprawie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uznało za konieczne wprowadzenie szeregu zmian i uzupełnień do statutu wzorowego zaleconego do uchwalenia w wyżej cytowanym okólniku. Uzupełnienia te w pewnej części posiadają charakter zmian istotnych i zasadniczych, w innej zaś stanowią poprawki stylistyczne, dzięki którym niektóre postanowienia statutu zyskują na przejrzystości i jasności.

I. Do statutu więc wzorowego zdaniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych należy wprowadzić następujące zmiany istotne:

1) ad § 21 ust. 3 winien uzyskać brzmienie następujące: „Orzeczenie komisji wymiarowej w związku z okolicznościami przewidzianemi w § 8 ust. 2 § 12 i 13 statutu niniejszego poprzedzać winna opinja komisji lekarskiej". Wprowadzenie bowiem do oceny „niezdolności do zarobkowania", względnie „do wykonywania zawodu" poza orzeczeniami komisji jeszcze orzeczenia lekarza urzędowego jest niecelowe, przyczem opinja taka nie miałaby nigdy należytej powagi i byłaby z reguły zaskarżana przez strony zainteresowane.

2) ad § 23. § ten otrzymuje brzmienie: „W razie objęcia przez zwolnionego pracownika (§ 22) zatrudnienia określonego w § 5 w ciągu 18-tu miesięcy mają zastosowanie przepisy tego §-u niezależnie od odprawy równej 3-miesięcznemu ostatniemu uposażeniu pracownika".

3) ad § 32. Ustęp ostatni tego paragrafu otrzymuje brzmienie następujące: „Pensja po matce oblicza się na tych samych podstawach co pensja po ojcu zgodnie z przepisami paragrafu 31 statutu niniejszego".

Wprowadzenie bowiem innego sposobu obliczania pensji po matce nie jest uzasadnione żadnemi względami. Ograniczenie zaś pensji po matce do $^1/_6$ jej zaopatrzenia emerytalnego byłoby nieuzasadnionem pokrzywdzeniem sieroty utrzymywanej przez matkę, sierota bowiem bez ojca i matki otrzymuje $^2/_3$ pensji wdowiej (§ 31) co stanowi $^1/_3$ emerytury ojca.

4) ad § 46. Ustęp ostatni tego paragrafu winien być wydzielony w osobny paragraf 47, przyczem wyrazy: „postanowienia niniejszego paragrafu" winne być zastąpione wyrazami: „postanowienia statutu niniejszego". Niema bowiem uzasadnienia przepis, że zwolnieni ze służby po 1 stycznia 1928 roku mają jedynie korzystać z przywilejów przy zaliczaniu lat służby poprzedniej, przy jednoczesnem pozbawieniu ich pozostałych przywilejów zapewnionym pracownikom komunalnym przez omawiany statut.

W związku z powyższem dotychczasowe paragrafy 47 do 49 zyskują numerację: §§ 48 do 50.

Ponadto § 46 winien być uzupełniony ustępem następującym: „przepisy niniejszego paragrafu nie mają zastosowania przy zaliczeniu lat służby przesłużonej przez pracownika po dniu 1 stycznia 1928 roku, które są zaliczane w całości, przyczem zaległe składki za czas od dnia tego do dnia wejścia w życie statutu niniejszego opłaca w całości związek komunalny, w którym dany pracownik jest zatrudniony. Jedynie tylko za dwa ostatnie miesiące poprzedzające wejście w życie statutu niniejszego związek komunalny może potrącić składki przypadające na pracownika z jego uposażenia miesięcznego".

Wprowadzenie tego ustępu uzasadnione jest przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 roku o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911), które w artykule 105 upoważnia do potrącenia składek przypadających na przymusowo ubezpieczonego jedynie tylko za dwa ostatnie okresy płatnicze wstecz. Niepotrącone zaś w terminie składki pokrywa całkowicie pracodawca z własnych funduszów. Zgodnie bowiem z postano-

wieniem art. 5 pkt. 6 tegoż rozporządzenia Prezydenta R. P. statut emerytalny nie może zapewnić pracownikom mniejszych praw do uposażenia emerytalnego niż to im zapewnia ubezpieczenie w Z. U. P. U.; przerzucenie przeto ciężarów ubezpieczenia za czas ubiegły na pracownika stanowiłoby niewątpliwie pogwałcenie powyżej wyłuszczonej zasady. Wreszcie w ustępie 1-ym tegoż §-fu po wyrazach: „w służbie państwowej" dodać należy wyraz: „wojskowej".

II. Pozostałe zmiany i uzupełnienia wprowadzone do statutu wzorowego noszą natomiast charakter wyłącznie niemal stylistyczny.

4) ad § 1. Wobec nieporozumień co do wyrażenia: „pracownicy przyjęci na stałe" należy przeredagować ust. 1 — 3 § 1-szego w następujący sposób: „Pracownikami komunalnymi w rozumieniu niniejszego statutu są pracownicy związków komunalnych zajmujący stanowiska przewidziane w statucie etatów stanowisk służbowych określonym w § 20 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) i przyjęci na czas nieograniczony. Uzupełnienie: jako też przyjęci na czas nieograniczony pracownicy zakładów i przedsiębiorstw komunalnych zajmujący stanowiska uznane za stałe przez statuty danych przedsiębiorstw".

Pozostała część paragrafu począwszy od słów: „oraz płatni członkowie zarządów i t. d." pozostaje bez zmian.

Powyższa redakcja usunie niejasności mogące wyniknąć z poprzedniego brzmienia § 1-go.

5) ad § 6. Wyraz „i § 39 ust. 2" zastąpić należy wyrazami: „§ 39 ustęp 3", przepisy bowiem ustępu pierwszego paragrafu 6 dotyczą świadczeń natury wyjątkowej, do których należy pobieranie przez sierotę pensji sierocej po ukończeniu studjów względnie 24 roku życia omawianych w ustępie 3 paragrafu 39.

6) ad § 8 ustęp 1 i 2 wyrazy: „prawo do uposażenia emerytalnego", zastąpić należy wyrazami: „prawo do zaopatrzenia emerytalnego" przez co nomenklatura zostanie wszędzie utrzymana jednolita.

7) W statucie wzorowym wreszcie należy przeprowadzić w szeregu paragrafach zmiany stylistyczne, które usuną wątpliwości mogące nastręczyć w praktyce pewne trudności. Dotyczy to uprzywilejowanego zaliczenia lat pracy do wysługi emerytalnej wskutek utraty zdolności do zarobkowania względnie zdolności do wykonywania zawodu:

a) ad § 8 pkt. 2 wyrazy: „wskutek trwałej niezdolności do służby" zastąpić należy: „wskutek trwałej niezdolności do wykonywania zawodu";

b) ad § 12, wyrazy: „stał się trwale niezdolnym do służby" zastąpić należy wyrazami: „stał się trwale niezdolny do wykonywania zawodu";

c) ad § 13, w ustępie pierwszym wyrazy: „zdolności do wykonywania zawodu" zastąpić należy wyrazami: „zdolności do zarobkowania";

d) ad § 14, przed wyrazami: „§ 13" należy wstawić wyrazy: „§ 12", oraz wyrazy: „niezdolność do pracy" zastąpić należy wyrazami: „niezdolność do zarobkowania ewentualnie do wykonywania zawodu"; wreszcie wyrazy: „w punkcie 2 § 8" zastąpić należy wyrazami: „w ustępie 2 § 8";

e) ad § 20. Po wyrazach: „trwałej niezdolności do wykonywania zawodu" dodać należy wyrazy: „lub zarobkowania";

f) ad § 21 ust. 1 po wyrazach: „czy niezdolność do wykonywania zawodu", dodać należy wyrazy: „lub niezdolność do zarobkowania".

g) ad § 28 wyrazy: „trwałej niezdolności do pracy" zastąpić należy wyrazami: „trwałej niezdolności do zarobkowania".

Powyższe poprawki wyeliminowały wyrażenia: „zdolność do pracy" oraz „zdolność do służby" używane w statucie wzorowym narówni z wyrażeniami: „zdolność do zarobkowania" względnie „zdolność do wykonywania zawodu", co niepotrzebnie zaciemniało konstrukcję statutu. W dalszym ciągu sprecyzowane zostały przepisy o uprzywilejowaniu, które daje utrata zdolności do wykonywania zawodu w odróżnieniu uprzywilejowania, które daje wyższy stopień „utraty zdolności do pracy" jakim jest utrata „zdolności do zarobkowania" w ogólności.

Wprowadzenie zmian powyższych zechce Pan Wojewoda zalecić właściwym organom powiatowych związków komunalnych oraz miast wydzielonych przy okazji najbliższych posiedzeń odnośnych reprezentacyj, z tem jednak, by to nastąpiło najpóźniej do dnia 1 sierpnia 1930 roku.

O wykonaniu powyższego okólnika zechce Pan Wojewoda powiadomić Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do dnia 1 października 1930 roku.

181.

Okólnik Nr. 88

z dnia 4 czerwca 1930 r.

(AP. 1302/7) w sprawie podawania w orzeczeniach karnych aresztu zastępczego przez kierowników miejscowych urzędów miar na wypadek nieściągalności grzywny.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego)

W związku z zapytaniem jednego z p. p. Wojewodów, czy powiatowa władza administracji ogólnej w zrozumieniu art. 2 rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 22.III 1928 r. o postępowaniu karno-admistracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) jest władna wymierzać karę aresztu zastępczego w sprawach w których grzywnę orzeka kierownik miejscowego urzędu miar na zasadzie art. 25 dekretu o miarach z dnia 8.II 1919 r. w brzmieniu obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28.VI 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 661), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

Przepis pkt. 13 art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 16.III 1928 r. o zmianie dekretu o miarach z dn. 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 308) uprawniający powiatowe władze administracji ogólnej do wymierzania kary aresztu zastępczego w wypadku niemożności ściągnięcia grzywny nałożonej prawomocnie przez kierownika miejscowego urzędu miar, został uchylony przepisem, zawartym w ustawie 2 art. 69 rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnem.

Aczkolwiek rozporządzenie o postępowaniu karno-administracyjnem wcześniej weszło w życie od noweli z dn. 16 marca 1928 r., zmieniającej dekret o miarach, to jednak okolicznością decydującą, dla uznania prawa za wcześniejsze lub późniejsze, jest nie data wejścia w życie ustawy, lecz data jej ogłoszenia (art. 2 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dnia 23.XII 1927 r. — Dz. U. R. P. Nr. 3 poz. 18 z 1928 r.).

Nowela z dn. 16.III 1928 r. nie może być również uważana za „lex specialis" w stosunku do rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnem, albowiem art. 69 uchyla wszystkie ogólne lub szczególne postanowienia, dotyczące wymierzania kar w drodze administracyjnej.

Ze względu na treść przepisów zawartych w art. 2, 3, 25 pkt. f. 26 i 69 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej z dn. 22 III 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) wymierzanie aresztu zastępczego w omawianych wypadkach należy również do kierowników miejscowych urzędów miar.

Odnośne zarządzenia zostały wydane kierownikom urzędów miar przez Dyrektora Głównego Urzędu Miar okólnikiem z dn. 30.IV r. b. Nr. 30 II. 58. 7.

182.

Okólnik Nr. 89

z dnia 4 czerwca 1930 r.

(SS. 613/2) w sprawie składek na rzecz Kasy Chorych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego, poznańskiego i pomorskiego)

Wobec rozbieżności w traktowaniu przez poszczególne związki komunalne sprawy zapewnienia pracownikom pomocy lekarskiej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia że zgodnie z treścią okólnika Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 30 czerwca 1925 r. L. SZ. 4356/25 dodatek komunalny wypłacany pracownikom samorządowym na zasadzie § 21 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) jest ekwiwalentem za świadczenia otrzymywane przez funkcjonarjuszów państwowych, a nie przysługujące pracownikom komunalnym. Ponieważ zaś do świadczeń tego rodzaju należy pomoc lekarska, przeto w razie zapewnienia jej pracownikom przez dany związek komunalny we własnym zakresie, dodatek ten może być odpowiednio zmniejszony. W razie zaś ubezpieczenia pracowników komunalnych w Kasie Chorych, opłacanie składek winno się odbywać zgodnie z przepisami art. 47 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272) o ustawowem ubezpieczeniu na wypadek choroby, t. j. w ten sposób, że pracownicy opłacają 2/5 składki, pracodawca zaś 3/5. Niema natomiast żadnej podstawy do przerzucania całkowitego ciężaru opłacania składek Kasy Chorych na pracowników otrzymujących dodatek komunalny.

Również w razie zapewnienia pracownikom pomocy lekarskiej przez związki komunalne we własnym zakresie, dodatek komunalny nie może być zmniejszony w wyższym stopniu niż uzasadniałoby to potrącenie przepisowej składki do Kasy Chorych.

Od uznania natomiast danego związku komunalnego zależy zwolnienie pracowników od płacenia części składki przypadającej na nich, ewentualnie dostarczanie we własnym zakresie bezpłatnej pomocy lekarskiej. Nie może to być jednak uważane przez pracowników za świadczenie ustawowo im należne i nie mogą z tego tytułu rościć do związków komunalnych jakichkolwiek pretensyj, w wypadku cofnięcia im tych świadczeń, chyba że zapewniają je im indywidualne umowy.

183.

Okólnik Nr. 90

z dnia 5 czerwca 1930 r.

(Z. O. 1302/30) w sprawie spisu lekarzy.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w zasadzie corocznie wydaje Urzędowy Spis lekarzy, uprawnionych do wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem, dla użytku zarówno władz sanitarnych, jak i informacji aptek, instytucyj handlowych, przemysłowych i t. p.

Ze względu na to, że materjały dla spisu lekarzy opracowuje się na podstawie danych, nadsyłanych przez wojewódzkie władze administracji ogólnej, a te ostatnie nie przywiązują dostatecznej wagi do należytego ich ujęcia i szczegółowego sprawdzenia, co w następstwie, jak stwierdzono, powoduje, że nazwisko jednego lekarza figuruje w kilku spisach, nadesłanych przez różne terytorjalne Urzędy, oraz przez wzgląd na konieczność z jednej strony zobrazowania w spisie faktycznego stanu lekarzy w Państwie Polskiem, z drugiej zaś ułatwienia redakcji związanej z tem pracy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, co następuje:

1) Szczegółowy wykaz lekarzy, uprawnionych do wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem, winien być przedłużony Ministerstwu Spraw Wewnętrznych przez poszczególne wojewódzkie władze administracji ogólnej w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 października każdego roku kalendarzowego;

2) wykaz lekarzy winien obejmować imię i nazwisko lekarza, rok urodzenia, rok otrzymania dyplomu, miejsce otrzymania dyplomu, specjalność i dokładny adres;

3) wykaz lekarzy składać się winien z trzech części:

a) wykazu lekarzy urzędowych,

b) wykazu lekarzy samorządowych,

c) wykazu lekarzy wolnopraktykujących.

Należy przytem każdego lekarza umieścić tylko w jednej grupie, biorąc za podstawę klasyfikacji zajęcie podstawowe. Za lekarzy rządowych lub samorządowych należy brać lekarzy, zajmujących pewien etat, choćby dany lekarz był na tem stanowisku urzędnikiem prowizorycznym lub kontraktowym.

Wykaz lekarzy wolnopraktykujących obejmować musi wszystkich lekarzy, uprawnionych do wykonywania praktyki w ramach art. 2 i 3 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem (Dz. U. R. P. Nr. 105 poz. 762), oraz lekarzy, wykonywujących praktykę lekarską z mocy tymczasowych pozwoleń, udzielonych w ramach art. 4 powołanej powyżej ustawy. Przy nazwiskach tych ostatnich winna być zrobiona specjalna adnotacja, wskazująca niestały charakter praktyki.

4) Wykaz lekarzy obejmować winien nazwiska wszystkich lekarzy, zamieszkałych względnie wykonywujących praktykę lekarską na obszarze danego Województwa w/g poszczególnych powiatów, poszczególne powiaty natomiast według alfabetu.

5) Wykaz lekarzy winien być sporządzony według stanu na dzień 30 czerwca każdego roku kalendarzowego i nie powinien zawierać żadnych zmian, zaszłych po tym terminie.

6) Celem należytego skontrolowania prawidłowości spisu należy przeprowadzać porównanie wykazów ze spisami Izb Lekarskich z danego okręgu; spis bowiem członków Izb Lekarskich w związku z przymusem przynależności, określonym art. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. o ustroju i zakresie działania Izb Lekarskich (Dz. U. R. P. Nr. 105 poz. 763), obejmować powinien wykaz wszystkich lekarzy z danego okręgu, wykonywujących praktykę zawodową, i jako taki może być bardzo pomocny do wspomnianej powyżej kontroli prawidłowości spisów, zestawionych przez władze administracji ogólnej.

Wszystkie powyżej podane normy przy uwzględnieniu zmian, wynikających z p. 3 a i b oraz p. 6, stosować należy przy zestawianiu spisów lekarzy dentystów, uprawnionych do wykonywania praktyki w ramach rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. U. R. P. Nr. 54 poz. 476). Spisy lekarzy dentystów przedkładać należy Ministerstwu Spraw Wewnętrznych równocześnie ze spisami lekarzy.

Wykonanie postanowień niniejszego zarządzenia zwalnia od obowiązku przedkładania danych w tej materji we wszystkich innych wykazach sprawozdawczych.

184.

Okólnik Nr. 91

z dnia 3 czerwca 1930 r.

(OL. 651/60) o bezpłatnem wysyłaniu Dzienników Wojewódzkich Okręgowym Izbom Kontroli Państwa.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Komisarza Rządu m. st Warszawy.

Uzupełniając okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych *Nr. 265* z dn. 28 grudnia 1928 r. Nr. OL. 759/32 w sprawie bezpłatnego wzgl. wymiennego rozsyłania Dzienników Wojewódzkich, zarządza Ministerstwo Spraw Wewnętrznych — od chwili otrzymania niniejszego zarządzenia przez Urzędy Wojewódzkie, bezpłatną wysyłkę terytorjalnie właściwym Okręgowym Izbom Kontroli po 1 egzemplarzu każdego numeru Dziennika Wojewódzkiego.

185.

Okólnik Nr. 92

z dnia 5 czerwca 1930 r.

(OL. 759/85) w sprawie kontroli Dzienników Wojewódzkich.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

Wydział Organizacyjno-Prawny prowadzi stale kontrolę Dzienników Wojewódzkich, zwracając uwagę poszczególnych Wojewodów na dostrzeżone braki i niewłaściwości.

Aby kontrolę tę pogłębić i pozatem zainteresować poszczególne Wydziały Ministerstwa ogłaszanym w Dzienniku Woj. materjałem — Wydział OL zapomocą specjalnych kart obiegowych będzie przesyłał zainteresowanym wydziałom poszczególne numery dzienników wojewódzkich, w których zauważył publikacje wymagające szczegółowego rozpatrzenia przez właściwe Wydziały Min. Spraw Wewnętrznych.

Odnośny wydział w razie skonstatowania jakichkolwiek braków lub wadliwości z zakresu swej kompetencji, winien okoliczność tę wykorzystać bądź przez bezpośrednie wydanie zarządzeń właściwemu Wojewodzie, bądź też przez przesłanie odpowiedniego wniosku do Wydziału OL.

Ostatni, wymieniony w karcie obiegowej, Wydział winien nadesłany egzemplarz dziennika zwrócić Wydziałowi OL wraz z kartą obiegową, swojemi uwagami i ewent. informacją co do wydanych przez siebie zarządzeń.

Wydziałowi OL należy komunikować również uwagi natury ogólnej, odnoszące się do wydawnictw Dzienników Wojewódzkich wogóle.

186.

Okólnik Nr. 93

z dnia 6 czerwca 1930 r.

(AP. 859/5) w sprawie zakazu otwierania w niedziele i dni świąteczne zakładów fryzjerskich.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec nadsyłania do Ministerstwa różnych materjałów dotyczących otwierania w niedziele i święta zakładów fryzjerskich, Ministerstwo Spraw Wewnętznych w porozumieniu z Ministertwem Pracy i Opieki Społecznej wyjaśnia, co następuje:

Art. 10 ustawy z dn. 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 7 z 1920 r.) stanowi, że w niedziele i dni świąteczne, ustawą oznaczone, praca w zakładach przemysłowych i handlowych jest wzbroniona. Wyjątki od tej zasady wylicza art. 11 tejże ustawy, który to art. jednakże pracy w zakładach fryzjerskich nie wyłącza z pod zakazu art. 10 cyt. ustawy.

Również przepisy art. 3 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364) w zasadzie nie przewidują otwierania zakładów fryzjerskich w niedziele i dni świąteczne. W szczególności art. 3 wymienionego rozporządzenia wylicza, jaką ilość godzin w dni powszednie zakłady fryzjerskie mogą być otwarte. Podobnie stanowi art. 9 tegoż rozporządzenia (uzupełniony ustawą z dn. 23 marca 1929 r.

Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 236), który tylko w przypadającą w sześciodniowym okresie poprzedzającym wigilję Bożego Narodzenia, i Wielką sobotę, niedzielę dozwala na otwieranie m. in. zakładów fryzjerskich od godziny 13-ej—18-ej.

Co do pociągania winnych do odpowiedzialności karnej przypomina się wyjaśnienia podane w ustępie ostatnim okólnika Nr. 117 z dn. 7 lipca 1928 r. (Dz. Urz. Min. S. Wewn. Nr. 4, str. 27).

VI.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

187.

Pismo Nr. OJ. 397/9

z dnia 5 czerwca 1930 r.

w sprawie przebiegu służby przygotowawczej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec konieczności poczynienia oszczędności w zakresie wydatków na koszta podróży i diety, Ministerstwo jest zmuszone zaniechać zorganizowania projektowanego na czerwiec I-go kursu dla praktykantów I kategorji (punkt 8 „regulaminu" załączonego do okólnika Nr. 30 z dnia 28.II.30 r.). Kurs taki odbędzie się w r. b. tylko jeden — w miesiącu *październiku*. W kursie październikowym wezmą udział przedewszystkiem ci praktykanci, którzy przechodzą próbną służbę na zasadach „regulaminu przebiegu służby przygotowawczej", załączonego do okólnika Nr. 30.

W związku z tem Ministerstwo, zmieniając częściowo ustęp 4-ty okólnika Nr. 30 powiadamia, iż praktykanci I kategorji, których okres próbnej służby trwa już rok lub więcej, *mogą być dopuszczeni do egzaminu praktycznego przed powołaniem ich na kurs do Min. Spraw Wewnętrznych.*

Ministerstwo będzie czyniło starania, aby praktykantów takich, już po zamianowaniu ich urzędnikami stałymi powołać na jeden z kursów, jaki zorganizowany zostanie w roku 1931.

VII.

Nowe książki i czasopisma.

A. Zalecone do użytku.

188.

Jakób Stefan Cezak Geografja Gospodarcza.

W roku 1929 ukazało się III wydanie „Geografji Gospodarczej" J. S. Cezaka Dyrektora Państwowej Szkoły Handlowej w Zgierzu. Książka ta w sposób przejrzysty i przystępny, a zarazem wyczerpujący omawia tak geografję gospodarczą ogólną jak i szczegółową i stanowi b. pożyteczny podręcznik dla zapoznania się ze współczesnym życiem gospodarczem.

Książkę tę zaleca się do użytku państwowych i komunalnych władz powiatowych administracji ogólnej.

Książkę można nabywać w Domu Książki Polskiej (Warszawa) oraz we wszystkich księgarniach.

A. Zalecone do użytku.

189.

„Prawo Administracyjne" Zeszyt VIII.
Ustawowa Opieka nad ubogimi.

Ukazał się zeszyt VIII „Prawa Administracyjnego" wydawanego w Poznaniu pod redakcją H. Jahnkówny m-stra praw, radcy wojew. Zeszyt ten p. t. „Ustawowa opieka nad ubogimi" obejmuje szczegółowy wykład ustawodawstwa o wspieraniu ubogich, obowiązującego w województwach poznańskiem, pomorskiem i w części województwa śląskiego— w opracowaniu S. Orłowskiego radcy woj. w Poznaniu, oraz zbiór ustaw i rozporządzeń dotyczących opieki społecznej, obowiązujących w innych województwach.

Książka ta może być nader pożytecznym

podręcznikiem dla urzędów administracji spraw wewnętrznych, a także dla urzędów komunalnych, zwłaszcza województw zachodnich.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

190.

„Kresy Wschodnie" — miesięcznik.

Pod redakcją Michała Gonerki ukazuje się miesięcznik p. t. „Kresy Wschodnie" poświęcony Kresom Wschodnim Rzeczypospolitej. Miesięcznik jest wydawany nader starannie i ozdobiony b. dobremi ilustracjami malującemi piękno województw wschodnich.

Czasopismo to może zainteresować urzedy administracji spraw wewnętrznych.

Prenumeratę można wpłacać pod adresem administracji miesięcznika, Warszawa, Chmielna 21 m. 3.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, ul. Długa 38.